

„Makovníček môj, teraz úprimne. Nie je to ten najvzrušujúcejší vlamačský outfit, aký si kedy videla? Keď už má byť zo mňa kriminálnička, tak štýlová,“ zasmiala sa teta Gladys a točila sa v kruhu pred DeWittovou záhradnou brádkou. Teraz, keď sme vystúpili z auta, mohla som jej oblečenie obdivovať v celej kráse. Na sebe mala priliehavý čierny celotelový overal, k tomu čiernu masku na oči s ušami a čižmy po kolená s vražednými desaťcentimetrovými opätkami. Také niečo sa mohlo vyskytnúť iba v telke. „Musím ti povedať, že s pančuchou natiahnutou na hlave vyzeral môj nos príšerne, preto som hneď dnes ráno zašla ku krajčírke a objednala som si outfit ladiaci s našou akciou.“

„Teta Gladys! Hádám si krajčírke nič neprezradila?!“

Teta Gladys sa zasmiala. „Čo si o mne myslíš? Nepovedala som jej to, iba... no hej... opísala. Vysvetlila som jej, že potrebujem oblečenie, v ktorom by som sa štýlovo postarala o právo a poriadok. A tak mi ušila kostým Catwoman. Ja si myslím, že sa dobre hodí. Som temná rytierka z Ashworth Parku.“

Potlačila som smiech a donútila som sa k uznanlivému kývnutiu. S mačacím kostýmom ladila vlamačská minivýbava s baterkou, vysielaczkami, lanom, so žuvačkami a sponkami (hoci mi nebolo celkom jasné, načo sme to všetko potrebovali).

Na rozdiel od nej ja som nevyzerala ako temná rytierka z Ashworth

Parku v lesklej koži, ale skôr ako... normálna tínedžerka so zvláštnou záľubou v kvetoch. Na vine boli letné šaty – pozor, teraz nie s potlačou s motívami ruží, ale s ľaliami, ktoré mi dala lady Ashworthová na predvolebnú párty na radnici, k tomu som mala pohodlné rozchodené balerínky z New Yorku. Na pomery *Ashworth Parku* bolo toto oblečenie decentné – čo bolo dobre, lebo plán vlámať sa do DeWittovho domu v tylovej bombe by zlyhal už na domovom múre.

„Porovnajme si čas,“ vyhlásila teta Gladys a natrčila ku mne ruku.

„Dvadsať minút po ôsmej. DeWitt s Julianom opustili vilu smerom k Ashworth Parku presne pred desiatimi minútami. Úprimne, na to, že ten chlapec píše básničky ako debilné malé decko, sa doteraz ukázal dosť užitočný. Možno sa v našom dokonalom krásavcovi skrýva viac rozumu, než som si myslela.“

Nepochybné. Keď ma seriál zmietol naspäť a ja som sa so starými známymi bolesťami a v prudkom ležaku znova ocitla za DeWittovým záhradným domčekom, zrazu som pred vchodovými dverami zbadala Juliana. Vtedy mi došlo, že to on sa tu tak znenazdajky zjavil a zabránil DeWittovi s Blackwoodom v pátraní za záhradným domčekom.

„Julian Ashworth. Ste to vy? Panebože, považoval som vás za vlamača,“ zakričal DeWitt cez trávnik a spustil pušku k telu. Blackwood zmizol za kríkmí bystro ako lasička, aby ho Julian nevidel.

„Dobrý večer prajem, pán DeWitt. Obávam sa, že som spustil váš alarm. Prepáčte, prosím.“ Julian nadvihol ruky, akoby nemal za ľubom nič zlé.

„Čo vás tak neskoro privádza do mojej vily?“ DeWitt znova hral svoju rolu slizkého džentlmena a chytil Juliana za rameno. „Stalo sa niečo? Rodina sa má dobre či...?“

„Och, vynikajúco. Viete... som tu, aby...“ Na tomto mieste začal Julian koktať. „Aby... som vás poprosil o trochu cukru.“